

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΤΑ ΣΠΟΡ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ ΜΟΥ!...

[Ένα διασκεδαστικό άρθρο της διασήμου Γαλλίδος ηθοποιού Γκαμπύ Μορλαί για τη ζωή της στο θέατρο και στον κινηματογράφο και για την αγάπη που έχει σ' όλα τὰ σπόρ.]

ΕΡΕΤΕ ποιος με παρουσίασε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο ; 'Ο Μάξ Λίντερ! Αὐτός έπεισε τούς γονεῖς μου νὰ μ' αφήσουν νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου στὸν κινηματογράφο κι' αὐτός πάλι μου ἔδωσε τὸν πρῶτο ρόλο μου στὸ ὠμορφο μὰ λησμονημένο σήμερα φιλμ του «Αὐγουστος τοῦ 1914».

Μὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ, ὅτι, κατὰ τὴν γνώμη μου, ἤμουν φρικτῶς ἄσκημη σ' αὐτὸ τὸ φιλμ καὶ πίστεψα ὅτι δὲν θὰ εἶχα τὸ θράσος νὰ ξαναπαίξω στὸν κινηματογράφο. 'Ο Μάξ Λίντερ ὡστόσο μου ἔδωσε θάρρος καὶ με ξαναπῆρε μαζί του στὸ «στούντιο». Αὐτός ὁ μεγάλος φίλος μου, πὸν πέθανε τόσο τραγικά, μ' ἔμαθε ν' ἀγαπῶ δυὸ πράγματα, ἀπαραίτητα στὸν καθένα γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὴ ζωὴ: τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὰ σπόρ! 'Ο Μάξ Λίντερ, ὅπως ἦταν λεπτὸς καὶ ἀριστοκρατικὸς, εἶχε πάντα τὸ ὕφος ἀσώτου καὶ γλεντζέ, πὸν ἦταν ἐρείπιο ἀπὸ τὰ ξενύχτια. Καὶ ὅμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν ἀξιοθαύμαστος ὄχι μόνο γιὰ τὴν τέχνη του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀντοχή του. Ἦταν περίφημος ἀκροβάτης, καλὸς μποξέρ, δεινὸς κολυμβητὴς κι' ἀπαράμιλλος ξιφομάχος. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο σπόρ τὸ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλα.

'Ακολουθήσα λοιπὸν κ' ἐγὼ τὸ παράδειγμά του καὶ σὰς διαβεβαιῶ πὸς δὲν μετανόησα διόλου. Στὴν ἀρχὴ ἔδειξα μιὰ ἐπιμονὴ πὸν με τρόμαξε κ' ἐμένα τὴν ἴδια. Κι' ἄξαφνα, στὸ πέμπτο φιλμ, στὸν «Παράδεισο τῶν Παιδιῶν», ἔγινε κάποιον θαῦμα: παρουσιάσθηκα ὠμορφη στὴν ὀθόνη! Πὸς αὐτὸ ;

'Απὸ τότε ὄλο καὶ ἐπιτυχίες εἶχα. Κ' ἔτσι ἐμοίρασα τὴ ζωὴ μου στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο.

Τὸ θέατρο ὡστόσο εἶνε ἡ προτίμησίς μου. Πολλοὶ φίλοι μου τώρα με ρωτοῦν πὸς καταφέρνω νὰ παίξω τὸ βράδυ στὸ θέατρο καὶ τὴν ἡμέρα νὰ «γυρίζω» στὸ στούντιο! Βέβαια, αὐτὸ εἶνε παραπολύ δύσκολο κ' ἔρχονται μὴνες κατὰ τούς ὁποίους δὲν κοιμᾶμαι παρὰ μόνο τέσσερες ὥρες τὴ νύχτα. Μὰ ἀντέχω! Κι' αὐτὸ χάρις στὰ σπόρ.

Τὸν περασμένο χειμῶνα δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὴν νύχτα. Ἐφευγα ἀπὸ τὸ θέατρο «Ζυμνάξ», μετὰ τὴν καθημερινὴ παράστασι, τὰ μεσάνυχτα. Στὴ μιὰ ἡ ὥρα ἤμουν στὸ σπῆτι μου. Στὶς δύο, με εἶχε πάρει κι' ὄλας ὁ ὕπνος. Στὶς πέντε τὸ πρῶτο ὅμως ἤμουν στὸ πόδι, γιὰ τὴν ἔξη ἀκριβῶς ἀρχίζε ἡ δουλειὰ στὸ στούντιο. Ἄν ρωτήσετε δὲ τούς σκηνοθέτες μου, θὰ σὰς πῶν ὅτι φτάνω ἐκεῖ πέρα πρῶτη ἀπ' ὄλες τὶς ἄλλες καλλιτέχνιδες κι' ὅτι εἶμαι πάντα εὐδιάθετη καί... πνευματώδης!

'Απὸ τὶς ὥρες αὐτὲς θὰ καταλάβετε ὅτι δὲν προφταίνω διόλου νὰ διασκεδάσω. Μὰ ποιά ἄλλη διασκέδασις εἶνε πιὸ εὐχάριστη ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς δουλειᾶς ;

Λαμβάνω κάθε ἐβδομάδα 200 ἕως 300 γράμματα ἀπὸ διάφορα κορίτσια πὸν μου ζητοῦν πληροφορίες καὶ με παρακαλοῦν νὰ τοὺς ὑποδείξω τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ γίνουν κινηματογραφικοὶ «αστέρες»... Ἐ, λοιπὸν ; Τί μπορῶ νὰ τοὺς πῶ ; Ποιά κατάλληλη συμβουλή νὰ τοὺς δώσω ; Δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς στέλνω τὴ φωτογραφία μου καὶ τό... πρόγραμμα τῶν ἐργασιμῶν ὡρῶν μου. Ὅποιο κορίτσι καταλαβαίνει πὸς μπορεῖ ν' ἀνθέξη σὲ μιὰ τέτοια προσπάθεια, συνεχῆ, σκληρὴ, ἀδυσώπητη, δὲν ἔχει νὰ κάνη τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτὸ τὴν τύχη του στὸν κινηματογράφο. Ἡ ἐπιτυχία εἶνε κάτι, πὸν δὲν προσδιορίζεται. Ἐγὼ ἀπέτυχα, στὰ πρῶτα μου βήματα κ' ἔμεινα ἀρκετὰ χρόνια μακριὰ ἀπὸ τὸ στούντιο κι' ὅμως δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου... Ἐτσι σήμερα... δρέπω τοὺς καρπούς τῆς ἐπιμονῆς μου.

Τὴν πρῶτη φορὰ πὸν ἄκουσα τὴ φωνὴ μου στὸν κινηματογράφο, τὰ ἔχασα! Μ' ἔπιασε ἕνας παράξενος τρόμος. Αὐτὴ τὴ φωνὴ πὸν ἄκουγα στὴν ὀθόνη, δὲν τὴν ἤξερα!... Δὲν ἦταν ἡ φωνὴ μου...

Κ' ἔτσι, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὸς... εἶχα πεθάνει, πὸς δὲν ζούσα πια σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ πὸς ἔβλεπα τὸ φάντασμά μου

νὰ μιλά με μιὰ φωνὴ τοῦ ἄλλου κόσμου!...

"Ἐπειτα, συήθισα... Ὅλα εἶνε συήθεια. Κ' ἡ σκληρὴ δουλειὰ καὶ τὰ σπόρ. Σ' αὐτὰ ὅμως, πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι χρωστῶ τὴν ἀντοχή μου, τὴν ὑγεία μου. Μοῦ ἀρέσουν ὄλα, ἀνεζαιρέτως, ἀπὸ τὴν ἀπλὴ σουηδικὴ γυμναστική, ὡς τὴν... πυγμαχία. Μὰ δὲν εἶμαι μόνο φίλαθλος. Εἶμαι καὶ ἀκροβάτης. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ, στὴν τελευταία ἐσπερίδα τῆς Ἐνώσεως τῶν Καλλιτεχνῶν, παρουσίασα ἕνα ἀκροβατικὸ «νούμερο» πὸν κατέπληξε ὄλον τὸν κόσμον. Κανείς δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡ Γκαμπύ Μορλαί θὰ παρουσιαζόταν ὡς ἀκροβάτης. Οἱ φίλοι μου περίμεναν ἀπὸ ἐμένα μιὰ «θεατρικὴ», κι' ὄχι μιὰ «ἀθλητικὴ» ἐπίδειξι. Κι' ὅμως ὡμολόγησαν ὅτι τὸ ἀκροβατικὸ αὐτὸ «νούμερό» μου, ὁ περίφημος «περίπατος στὸ ταβάνι» ἦταν μὲν ἡ πρῶτη τάξεως ἐπιτυχία. Ὁ περίπατος αὐτός γίνεται σὲ μιὰ σκάλα, κρεμασμένη ὀριζοντίως πέντε μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος στὴν ὁποία περπατᾶει κανείς με τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω!....

Πὸς τὸ κατῶρθωσα τώρα αὐτὸ ; Μὲ δυὸ μηνῶν ἐπιμονὴ ἐξάσκησι!

Κάθε μεσημέρι, ἀντὶ νὰ ξεκουράζωμαι μιὰ ὥρα, ἀπὸ τὴν πρωινὴ δουλειὰ τοῦ στούντιο, ἔκανα ἀκροβατικὲς ἀσκήσεις. Ἐπειτα, ἔτρωνα πρόχειρα καὶ συνέχιζα τὸ «γύρισμα» τῆς ταινίας. Κι' αὐτὸ, ἐπὶ δύο ὀλόκληρους μῆνες.

Στὸ τέλος τοὺς, κατάφερα μιὰ χαρὰ τὸν «περίπατο στὸ ταβάνι»!... Μιὰ ἄλλη φορὰ, θέλησα νὰ μάθω νὰ περπατῶ ἐπάνω στὸ σῦρμα, ὅπως ἡ ἰσορροπίστρις στὰ ἵππουδρῶμα. Ζήτησα λοιπὸν, καὶ μοῦ τέντωσαν ἕνα σῦρμα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ στούντιο καὶ κάθε φορὰ πὸν διεκόπταμε τὴ δουλειὰ μου, γιὰ λίγη ὥρα, ἐγὼ ἔτρεχα πάλι κ' ἔκανα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα. Ἐτσι, μέσα σ' ἕνα μῆνα ἔμαθα νὰ ἰσορροπῶ καὶ νὰ περπατῶ ἀπάνω στὸ σῦρμα. Μὰ δὲν ἤμουν ἀκόμη τελεία ἀκροβάτης. Ἐπρεπε νὰ τεντώσω αὐτὸ τὸ σῦρμα ψηλά, τοῦλάχιστον τρεῖς μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τότε ὅμως ἔπρεπε ν' ἀπλώσω κ' ἕνα δίχτυ ἀπὸ κάτω, γιὰ τὴν ἐπιπτώσιν, θὰ ἔσπαγα τὰ κόκκαλά μου. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχα δίχτυ, ἔκανα τὸ ἐξῆς. Τέντωσα τὸ σῦρμα πάνω ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ τοῦ κήπου μου ! Κ' ἔτσι, κάθε φορὰ πὸν ἔχανα τὴν ἰσορροπία μου, ἔπεφτα στὸ νερὸ κ' ἔπαιρνα ἕνα κρῦο μπάνιο... Κ' ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ ξαφνικὰ καὶ κρῦα μπάνια δὲν ἦσαν καὶ τόσο εὐχάριστα, πρῶσεχα ὅσο μπορούσα περισσότερο κ' ἔτσι ἔμαθα γρήγορα ὄχι μόνο νὰ περπατῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ χορεύω ἀκόμα

ἀπάνω στὸ σῦρμα, ὅπως ἡ ἀκροβάτιδες τῶν ἵππουδρομιῶν. Αὐτὰ ἄλλωστε εἶνε ἕνα «νούμερο» πὸν ἐπαρουσίαζα ἔδῶ καὶ λίγον καιρὸ σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ γιορτὴ, στὸ «Μάζικ-Σίτυ».

Κυβῶς βλέπετε, ὄλα τὰ σπόρ μου, ἀρέσουν, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπλά, ὅπως εἶνε τὸ σκοινάκι, ὡς τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα, ὅπως εἶνε τὸ τεντωμένο σῦρμα! Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ τὴ δουλειὰ μου στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο, δὲν ἔχω κανενὸς ἄλλου εἶδους διασκέδασις. Μπορεῖ νὰ μοῦ ἀρέσῃ τὸ ξενύχτι στὴ Μονμάρτη, ἡ ὁ χορὸς σ' ἕνα εὐθυμο κέντρο ὡς τὰ ἐξημερώματα. Ποιὸς ξέρει... Δὲν ἐπεχείρησα ὅμως ποτὲ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὶς διασκέδασις, γιὰ τὴν δὲν εἶχα ποτὲ καιρὸ καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ θυσιάσω τὶς λίγες ὥρες τοῦ ὕπνου μου, γιὰ νὰ μείνω... ζυπνητὴ!...

"Ἐτσι, ἡ ζωὴ μου δὲν ἔχει καμμιά φαντασμαγορία. Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πὸς εἶμαι μιὰ «θυσιασμένη». Μὰ δὲν παραπονιέμαι γι' αὐτὸ, γιὰ τὴν ξέρω ὅτι μόνο ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ μὰς χαρίσῃ τὶς μεγαλύτερες ἀπολαύσεις.

ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΛΑΙ

